

[Hans Rasmussen.]

solidarisk med den øvrige fagbevægelse. Jeg ser mig ikke i stand til at give lovforslaget min tilslutning, men vil afholde mig fra at stemme.

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Jeg har den opfattelse, at det måske ville se noget egenartet ud, om jeg, der ganske vist ikke har dette lovforslag under mit fagområde og derfor normalt ikke burde tale ved en sådan lejlighed, undlod at fremsætte nogle kommentarer til de her fremkomne almene politiske bemærkninger og også nogle kommentarer til den udvikling, vi i den senere tid har gennemlevet.

Det er ikke så forfærdelig lang tid siden — det var i det sidste møde før påske — at vi i det høje ting vekslede nogle kortfattede bemærkninger om den igangværende konflikt. Jeg sagde ved den lejlighed, at der efter vor opfattelse hvilede et meget betydeligt og afgørende ansvar på de to direkte implicerede parter i den konflikt, som nu var i gang, de to hovedparter på arbejdsmarkedet, arbejdere og arbejdsgivere, og jeg sagde også ved den lejlighed, at jeg følte mig i overensstemmelse med den store majoritet i det høje ting, når jeg gav udtryk for et ønske og et håb om, at parterne ville forhandle sig tilrette og selv løse deres anliggender.

I mellemtiden er der sket dette: der er fremsat et mæglingsforslag, som nu er til afgørelse ude i organisationerne og hos medlemmerne, og jeg håber, at dette mæglingsforslag vil blive vedtaget af begge parter. Jeg vægrer mig ved at tro, at de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Aksel Møller gjorde om mæglingsforslaget, skulle have nogen særlig hensigt i retning af at søge dets vedtagelse forhindret. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Aksel Møller som vi andre er af den opfattelse, at det må være de to ansvarlige hovedorganisationer, der skal søge frem til den midterlinie, som de begge mener at kunne acceptere, og at det også må være vor opgave herinde i den udstrækning, vi selv finder det forsvarligt, at anbefale, så stærkt som det kan gøres, at dette mæglingsforslag bliver vedtaget.

Der har imidlertid i den mellemliggende periode hverken fra venstres eller det kon-

servative folkepartis side været rakt så meget som en lillefinger ud med det formål at nærme parterne til hinanden eller skabe ro om denne afgørelse. Efter at dagbladene desværre er standset — jeg behøver ikke her at gentage mine bemærkninger herom før påske, jeg behøver næppe heller at pege på min henvendelse til typograferne om at undtage dagbladene — har hovedlinien fra venstres og de konservatives side i den serie af radioudsendelser, der har fundet sted, ensidigt været at angribe fagorganisationerne og ensidigt — men det tager jeg mindre højtideligt — at angribe den socialdemokratiske regering. Man har ikke lagt bånd på sig! Jeg siger: jeg tager det mindre højtideligt, at man ved mange lejligheder har lagt hovedvægten på at angribe den socialdemokratiske regering, for det er klart, at en regering, ikke mindst i en vanskelig situation, er til for at blive skældt ud, og da man ikke ved tidligere lejligheder har kunnet opsamle egnet stof til angreb på regeringen, har det jo været en selvfølgelig sag, at man har måttet angribe regeringen i denne ganske særlige situation. Jeg beklager imidlertid, at man ikke har kunnet vise lidt mådehold i disse udsendelser — ikke af hensyn til regeringen, men for ikke at grave grøften dybere imellem befolkningsgrupperne, end den er, og for at søge at opnå det, som jeg går ud fra hele det høje ting vil være enigt med mig i er det, vi bør tilstræbe: en vedtagelse af det mæglingsforslag, som efter så store besværligheder er kommet til verden.

Det er sagt her i dag — og jeg tror, det var det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der sagde det mest velformuleret, han er jo en glimrende sprogkunstner — at det er længe siden, landet har haft en regering med så ringe handlekraft. Det er såmænd ikke så længe siden! Jeg behøver ikke at gå lige til den nærmeste tid, men jeg kan tage 1947, da det ærede medlem hr. Erik Eriksen var medlem af Knud Kristensens regering; da sad det ærede medlem hr. Erik Eriksen og Knud Kristensen i 126 dage og ventede på, at typografkonflikten skulle afsluttes. Det ærede medlem rørte sig ikke ud af stedet, og jeg bebrejder ikke det ærede medlem, at han ikke greb ind overfor konflikten, men jeg vil bare minde ham om, at hvis han mener, det er længe